

คำปราศรัย

ด้านสิทธิขั้นพื้นฐานของอิสลาม :

อายะตุลลอฮ์ ชะฮีดมุญาฮะฮ์ชะรี

สิทธิของการอยู่ร่วมกันเป็นสังคม

❶ เรื่องของสิทธิในอิสลามได้รับการให้เกียรติเป็นอย่างยิ่ง สิทธิทั้งหลายของประชาชนมีเกียรติอย่างสง่างาม ความยุติธรรมนั้นได้รับการยกย่องให้เกียรติอย่างสูงสุด การบิดพลิ้วและทำลายสิทธิทั้งหลาย เฉพาะอย่างยิ่งสิทธิส่วนรวม โดยทั่วไปตามทัศนะของอิสลามแล้วถือเป็นการละเมิดและการบิดพลิ้วที่สูงสุด ท่านอิมามอะลี อัล-มูรตะฎอ(อ)ได้กล่าวไว้ว่า :

“การบิดพลิ้วที่หนักหนาที่สุด คือ การบิดพลิ้ว และละเมิดต่อประชาชนส่วนรวม และการหลอกลวงที่เลวร้ายที่สุด คือ การหลอกลวงต่อบรรดาอิมาม”

อิสลามได้ครอบครองโลกโดยใช้เวลาน้อยที่สุด และได้แพร่กระจายอิทธิพลของตัวเองไปทั่วโลก เพราะอะไร ? เพียงเพราะการมีคำสอนในเรื่องจริยธรรมที่เป็นระบบกระนั้นหรือ ? ถ้าอิสลามไม่ได้ให้ความสำคัญต่อการเป็นสังคมที่สมบูรณ์แบบละก็ เป็นไปไม่ได้เลยที่คำสอนเรื่องจริยธรรม(อัคลาฟ) จะบรรลุ

สู่เป้าหมายได้ อิสลาม คือ เสียงเรียกร้องแห่งความยุติธรรม คือ เสียงเรียกร้องแห่งสิทธิทั้งหลาย คือ เสียงเรียกร้องแห่งเสรีชน ความเท่าเทียมกัน และขจัดความเหลื่อมล้ำทางสังคม ด้วยเหตุนี้เองที่อิสลามได้ทำให้โลกนี้ดูใหม่ และสดใสยิ่งขึ้น ความเสียหายที่ปรากฏขึ้นในโลกนี้นั้นเป็นผลมาจากการพยายามบิดเบือนเป้าหมายอันสูงส่งดังกล่าว

แน่นอนเหลือเกิน ในอิสลามนั้นสิทธิทั้งหลายได้รับการให้เกียรติ ความยุติธรรมซึ่งเป็นตัวพิทักษ์สิทธิทั้งหลายนั้นได้รับการยกย่อง การให้เกียรติของอิสลามต่อสิทธิและความยุติธรรมนั่นเอง ที่เป็นตัวจักรที่สำคัญที่สุดในการเคลื่อนไหวขบวนการอิสลามให้ก้าวล้ำไปข้างหน้า ในอิสลามสิทธิทั้งหมดได้มีการนำเสนอไว้และมีกฎเกณฑ์บางอย่างถูกกำหนดไว้ โดยวางอยู่บนพื้นฐานของสิทธิ และความยุติธรรมต่าง ๆ ซึ่งบ่งชี้ให้เห็นถึงความละเอียดละอออย่างสูงสุด และวิสัยทัศน์ที่ลุ่มลึกของศาสนา เราได้เรียนรู้สิทธิต่าง ๆ ของผู้เป็นพ่อเป็นแม่ เป็นครู-บาอาจารย์ ฯลฯ ถูกจัดวางไว้อย่างละเอียดอ่อน

สิทธิของผู้ร่วมเดินทาง

วันหนึ่งในช่วงสมัยที่ท่านอิมามอะลี (อ) เป็นค่อลีพะสุ ท่าน (อ) ได้ออกเดินทางไปนอกเมืองกูพะสุเพื่อทำธุระบางอย่าง ตามธรรมดาแล้วท่าน (อ) จะไม่อนุญาตให้ใครติดตามท่านไป ในฐานะผู้คุ้มกัน วันนั้นท่าน (อ) ก็เดินทางโดยลำพัง ในตอน ขากลับท่าน (อ) ได้พบกับชาวคัมภีร์คนหนึ่ง อาจจะเป็นยะฮูดี นัศรอณี หรือพวกบูซาไฟ ชายคนนั้นไม่รู้จักท่านอิมามอะลี (อ) ต่างคนต่างก็ถามถึงจุดหมายของกันและกัน ได้ความว่าเป็น เส้นทางเดียวกัน จึงตกลงที่จะเดินทางร่วมกัน คนทั้งสองได้ เดินทางมาด้วยกันจนถึงทางแยก ซึ่งทางที่จะไปยังจุดหมาย ปลายทางของชายคนนั้นกับเมืองกูพะสุ อยู่คนละเส้นทาง ชาย คนนั้นก็แยกเดินทางไปอีกทางหนึ่ง แต่ท่านอิมาม (อ) ไม่ได้ เดินทางไปตามเส้นทางที่เข้าสู่เมืองกูพะสุ กลับเดินตามชายคน นั้นไป ชายชาวคัมภีร์จึงกล่าวขึ้นว่า

“ก็ไหน ท่านบอกว่าจะไปเมืองกูพะสุ?”

ท่านอิมาม(อ)ตอบว่า “ก็ใช่”

เขาจึงถามว่า “แล้วทำไมไม่ไปทางนั้นล่ะ?”

ท่านอิมาม(อ) ตอบว่า

“ศาสนาของเราเชื่อว่า เมื่อใดที่คนทั้งสองเดินทางร่วม กัน พวกเขาจะต้องได้รับประโยชน์จากการพูดคุยสนทนากัน และกัน ต่างคนต่างมีสิทธิซึ่งกันและกัน ดังนั้นเมื่อข้าพเจ้าได้รับ ประโยชน์จากท่านในการเดินทางครั้งนี้ ท่านก็มีสิทธิ์เหนือ ข้าพเจ้า ด้วยสิทธิ์อันนี้เองข้าพเจ้าจึงปรารถนาที่จะร่วมเดินทาง ไปกับท่านอีกสักระยะหนึ่ง”

ชายคนนั้นตกอยู่ในภวังค์ พยายามครุ่นคิดอย่างหนัก จนกระทั่งวันหนึ่ง เขามายังเมืองกูพะสุเห็นท่านอิมาม (อ) ทำ งานอยู่ในที่ทำการของค่อลีพะสุจึงเข้าใจได้ทันทีว่า เพื่อนเดินทางในวันนั้นของเขา คือ อะลี บินอะบีฏอลิบ(อ) ค่อลีพะสุผู้ทรง ธรรมในเวลานั้นเขาได้ปวารณาตัวเป็นมุสลิมทันที และได้กลายเป็นสาวกผู้ใกล้ชิดของท่านอิมาม(อ)ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

‘อะลี’ ชื่อนี้ควรคู่กับความยุติธรรม

ชื่อ ‘อะลี(อ)’ ถูกนำมาเกี่ยวพันกับความยุติธรรมไปโดย ปริยายมานานนับหลายชั่วอายุคนแล้ว ท่านอุมัร บิน अबดุล อะซีซ กล่าวว่ “อะลีทำให้คนรุ่นแรก (ที่ไม่ดี) ถูกสืม ทำให้คน รุ่นหลัง (ที่ไม่ดี) ตกอยู่ในความยากลำบาก ประชาชนได้ใช้ชีวิต ชีวิต และแนวทางของเขาเป็นสื่อในการดำเนินพฤติกรรมของ ค่อลีพะสุทั้งหลาย”

มีอยู่ปีหนึ่ง มุอาวิยะฮูเดินทางไปทำฮัจญ์ เขาได้ส่งคนให้ ไปหาผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งอดีตเป็นผู้สนับสนุนท่านอิมามอะลี(อ) และเป็นศัตรูกับมุอาวิยะฮู ทหารบอกเขาว่า ผู้หญิงคนนั้นยังอยู่

เขาส่งให้ไปตามตัวนางมา เมื่อนางถูกนำตัวมา เขาก็ถามนางว่า “เจ้าไม่รู้หรือว่า ทำไมข้าจึงตามตัวเจ้ามา? ข้าตามตัวเจ้า มาก็เพื่อสอบถามว่าทำไมจึงรักแต่อะลี และเป็นศัตรูต่อข้า?”

นางตอบว่า “ไม่ตอบจะดีกว่า”

มุอาวิยะฮูได้กลับ “ไม่ได้ จำเป็นต้องตอบ”

ผู้หญิงคนนั้นจึงกล่าวว่า

“ก็เพราะว่าเราอยู่ในฝ่ายที่รักความเสมอภาค ความเท่า เทียมกัน และเจ้าทำสงครามกับเราอย่างไรเหตุผล ฉันรักอะลีก็ เพราะเราารักคนยากคนจน ฉันเป็นศัตรูกับเจ้าก็เพราะว่าเจ้า สังหารผู้คนอย่างไร้คุณธรรม สร้างความแตกแยกให้เกิดขึ้นใน หมู่พี่น้องมุสลิม ไม่มีความยุติธรรมในการตัดสินชำระความ และทำอะไรตามอำเภอใจของตนเอง”

มุอาวิยะฮูโกรธจัด ได้มีการโต้เถียง และใช้คำหยาบ ระหว่างคนทั้งสอง แต่หลังจากที่พายุแห่งความโกรธาได้สงบลง และเป็นไปตามนิสัยของเขา คือ จะพูดดีในตอนหลัง โดยกล่าว ขึ้นว่า “เจ้าเคยเห็นอะลีหรือ?”

นางตอบว่า “ใช่ เคยเห็น”

เขาถามต่อว่า “เห็นอย่างไร”

นางตอบว่า

“ขอสาบานต่อพระผู้เป็นเจ้า ข้าเห็นเขาอยู่ในสภาพที่ บัลลังก์และอำนาจที่เจ้าใช้เล่ห์เหลี่ยมช่วงชิงมาไม่ได้ทำให้เขา หลงระเริงแม้แต่น้อย”

เขาถามต่อว่า “แล้วเคยได้ยินเสียงของเขาหรือเปล่า ?”

นางตอบว่า

“แน่นอน ข้าเคยได้ยิน มันทำให้หัวใจสูงส่งขึ้น ความ เคียดแค้นจางหายไปเหมือนกับน้ำมันมะกอกเปลี่ยนสี”

มุอาวิยะฮูจึงกล่าวว่า “เจ้าต้องการอะไรหรือเปล่า?”

นางตอบว่า “เจ้าจะให้ทุกอย่างที่ข้าบอกอย่างนั้นหรือ?”

เขาตอบนางว่า “ข้าจะให้ตามนั้น”

นางพูดว่า “ถ้าอย่างนั้นข้าขออุฐุขนแดง 100 ตัว”

มุอาวิยะฮูจึงกล่าวขึ้นว่า

“ถ้าข้าให้เจ้าตามนั้นในทัศนะของเจ้า ข้าเหมือนกับอะลี บ้างหรือเปล่า ?”

นางตอบว่า “ไม่มีทาง”

มุอาวิยะฮูสั่งให้จัดการตามที่นางขอ และกล่าวกับนางว่า

“ขอสาบาน หากอะลียังอยู่ อุฐุสัก็ตัวก็จะไม่ให้เจ้า”

นางตอบว่า

“ขอสาบาน อย่าว่าแต่อุฐุเป็นตัวเลข แม้กระทั่งขนอุฐุสัก เส้นหนึ่งก็จะไม่ให้ข้าเพราะมันเป็นทรัพย์สินส่วนรวมของ มุสลิม”

ท่านอิดดี บินฮาติมฎออี เป็นคอฮาบะฮ์ผู้ใกล้ชิดและรักเทิดทูนท่านอิมามอะลี (อ) อย่างมาก เขาเข้ารับอิสลามในบั้นปลายชีวิตของท่านศาสดา (ศ) ในช่วงที่ท่านอิมามอะลี (อ) เป็นค่อลีพะฮ์อยู่ร่วมกับท่าน (อ) มาตลอด และได้มอบบุตรชาย 3 คน คือฎอริฟ ฎุรพะฮ์ และฎอริฟ เข้าร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กับท่านอิมาม (อ) ในสมรภูมิคิฟฟิน และเป็นชะฮีดทั้ง 3 คน หลังจากที่ท่านอิมามอะลี (อ) เป็นชะฮีดแล้ว และตำแหน่งค่อลีพะฮ์ตกเป็นของมูอาวิยะฮ์ บังเอิญท่านอิดดีได้เจอกับมูอาวิยะฮ์ มูอาวิยะฮ์ปรารถนาที่จะให้เขากล่าวอะไรบางอย่างที่ไม่ดีเกี่ยวกับท่านอิมามอะลี (อ) ออกมาตามที่ต้องการ จึงพินความหลังอันขมขื่นของเขาด้วยการถามถึงลูก ๆ ทั้ง 3 ของเขาว่า

“เด็กทั้งสามไปไหนละ”

ท่านอิดดีตอบเฉย ๆ แบบไม่ใส่ใจว่า

“เขาทั้งสามถูกสังหารในสมรภูมิคิฟฟินเคียงข้างท่านอะลี บินอะบีฏอลิบ” (โดยเขาได้ย้ำคำว่า เคียงข้าง อย่างเต็มภาคภูมิ)

มูอาวิยะฮ์รุกเร้าต่อไปว่า

“อะลีช่างไม่ยุติธรรมต่อเจ้าเลย เขาส่งลูกของเจ้าให้ไปตายในแนวหน้า แต่กลับกันลูกของตัวเองไว้แนวหลัง”

ท่านอิดดี กล่าวตอบว่า

“ไม่หรอก ข้าต่างหากที่ไม่ยุติธรรมต่อเขา เขาเป็นชะฮีดแต่ข้ายังมีชีวิตอยู่”

มูอาวิยะฮ์เห็นว่ากลวงของตัวเองไม่ได้ผลจึงเปลี่ยนคำพูด โดยกล่าวว่า

“ไหนลองบอกคุณสมบัติของอะลีให้ข้าฟังซิ”

ท่านอิดดีตอบว่า “อย่าเลย”

มูอาวิยะฮ์ยืนกรานว่า “ไม่ได้”

เขาจึงกล่าวตอบว่า

“ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ เขามีญาณทัศนะอันกว้างไกล เป็นคนแข็งแกร่ง เขาพูดถึงความยุติธรรมเสมอ และตัดสินปัญหาอย่างเฉียบขาด วิทยปัญญาทั้งมวลพวยพุ่งออกมาจากสี่ข้างของเขา สรรพวิชาแตกแขนงออกมาจากข้างกายของเขา เขาเกลียดกลัวดุญญาและความลุ่มหลงดุญญาอันเป็นเสมือนยาพิษของมัน เขาอยู่อย่างโดดเดี่ยวในเวลากลางคืนท่ามกลางความมืดสนิทของมัน ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ เขาช่างมีน้ำตามากมายเหลือเกิน เขามักตกอยู่ในภวังค์แห่งความคิด เมื่ออยู่คนเดียวก็มักจะตรวจสอบตนเองและเสียใจกับสิ่งที่ผ่านมา เขาอยู่กับพวกเราทำตัวเหมือนกับพวกเรา เมื่อเราขอเขาจะตอบรับทันที เมื่อเรามาหาเขาจะรีบเรียกให้เราเข้ามาใกล้ เมื่อเราอยู่ใกล้ชิดกับเขาเราไม่กล้าที่จะเอื้อนเอ่ยสิ่งใดอันเนื่องจากความน่าเกรงขามของเขา เราไม่กล้าที่จะเงยหน้ามองเขาอันเนื่องจากความยิ่งใหญ่ของเขา เมื่อเขายิ้มไรฟันของเขาเหมือนกับไข่มุกป่านนั้น เขาให้เกียรติ

คนมีศาสนา ผูกพันกับคนยากจน คนแข็งแรงไม่กลัวว่าเขาจะอธรรมต่อคนพวกนั้น และคนอ่อนแอก็ไม่สิ้นหวังจากความยุติธรรมของเขา ขอสาบานคืนหนึ่งข้าเห็นเขาทำอิบาดะฮ์อยู่ในเม็ยะฮ์รอบ ความมืดได้ปกคลุมอยู่รอบตัวเขา น้ำตาของเขาไหลอาบแก้มจนถึงเครา เขาหมอบชุกูดต่อหน้าพระพักตร์ของอัลลอฮ์ (ช.บ.) เหมือนกับคนที่ไร้เรี่ยวแรงยอมจำนนต่อพระองค์ร้องไห้เหมือนกับคนที่ทุกข์ระทมอย่างหนัก ถึงตอนนี้ยังมีเสียงของเขาที่ก้องกังวาลอยู่ในโสตประสาทของข้าเลยว่า โอ้ดุญญาเอ๋ย เจ้าจะครอบงำฉัน และรีบมุ่งหน้ามาหาฉันกระนั้นหรือ ?...”

พอถึงตอนนี้ น้ำตาของมูอาวิยะฮ์เริ่มไหลออกมา เขาหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดน้ำตา แล้วกล่าวว่า “ขออัลลอฮ์ได้โปรดเมตตาต่ออะลีด้วย เขาเป็นอย่างนั้นจริง ๆ แล้วเจ้าอดทนต่อการจำพราจจากเขาได้อย่างไร ?”

ท่านอิดดี ตอบว่า

“ก็เหมือนกับการที่แม่คนหนึ่งเห็นลูกของตัวเองถูกสังหารขณะอยู่ในอ้อมกอด หล่อนร้องไห้จนน้ำตาแทบจะเป็นสายเลือดและความรู้สึกเช่นนั้นไม่อาจสงบลงได้”

มูอาวิยะฮ์ถามเขาว่า “เจ้าไม่เคยลืมเขาเลยหรือ?”

เขาตอบว่า “หรือว่าข้ามีสิทธิ์ลืมวันเดือนปีได้”

ท่านเซคมุฟีต (ร.ฮ.) เขียนในหนังสือ ‘อัล-อิรชาด’ ของท่านว่า :

ช่วงเวลาของการเป็นอิมามของท่าน(อ)ภายหลังจากท่านศาสดา(ศ)คือ 30 ปี แต่อยู่ในตำแหน่งค่อลีพะฮ์เพียง 5 ปี 6 เดือนเท่านั้น ช่วงเวลาดังกล่าวท่าน(อ) จะไม่สูงส่งและคบค้าสมาคมกับพวกมุนาฟิก ท่าน(อ)วะฟาตเมื่อคืนวันศุกร์ที่ 20 เดือนร่อมะฎอนช่วงใกล้วันมาซซุบฮ์ จากพิชบาดแผลที่อับนุ มุลญิมฟันท่าน(อ)

ใน ‘อัล-กาฟี’ หลังจากที่พูดถึงวะคียะฮ์ (พินัยกรรม) ของท่านอิมามอะลี (อ) ที่ให้ไว้กับบุตรและคนสนิทของท่าน(อ) ซึ่งมันจะยังคงอยู่ตราบจนถึงวันกิยามะฮ์ แล้วได้มีการกล่าวถึงตอนท้ายของวะคียะฮ์ ความว่า :

“ขออัลลอฮ์ได้ทรงคุ้มครองพวกเจ้าอะฮ์ลุลบัยตุ และปกปักรักษาเกียรติของนบีของพวกเจ้าด้วยการให้เกียรติของประชาชาติมุสลิมต่อเกียรติยศของพวกเจ้า ฉันขอฝากฝังพวกเจ้าไว้กับอัลลอฮ์ (ช.บ.)”

ถ้อยคำสุดท้ายที่ออกจากปากของท่าน(อ)ก่อนที่จะหมดลมคือ “ลาอิลลาฮะอิลลัลลอฮ์”

(ค่อละวาตุลลอฮ์อะลียฮิ วะอะลาอาลียฮิฏอ์ยียะฮิ บินญุฎอฮิรีน) ❀